

entge om dem i det hele taget, hvorfor jeg kun til hans Anbefaling til det høje Ting om at vedtage dem ogsaa vil knytte min. Jeg tror, at Fortolkningerne maaske nok vilde have ført til de samme Resultater, som fremkomme, naar disse Endringsforslag vedtages. Jeg tror, at i alle de Paragraffer, hvor det Spørgsmaal kan opstaa, om der sigtes til Kongeriget alene, eller om der sigtes til hele Monarkiet, altsaa ogsaa Island, Grønland og Vestindien, vil den rigtige Lovfortolkning, begrundet paa Forholdenes hele Natur, føre til de samme Resultater som dem, der foreligge her. Men jeg erkender, at det er jo bedre i Loven selv med Bestemthed og Sikkerhed at udtale, hvorledes Forholdet skal opfattes, end det er at lade det bero paa en dog altid usikker Mulighed, idet Lovbudsfortolkning, som enhver Jurist ved, til de forskellige Tider kan være noget vaklende. Det, jeg derfor betragter som Hovedsagen ved disse Endringsforslag, er dette, at de ville gøre disse Forhold klarere, og der forekommer det mig ogsaa, at man ikke kan gaa nogen anden Vej, end Udvalget er gaaet. Naar Spørgsmaalet er om Retten til at føre dansk Flag, altsaa nærmest Lovforslagets § 1, saa kan der jo ingen Tvivl være om — det vil der da under alle Omstændigheder, selv om der intet stod, ikke kunne være nogen Tvivl om — at Retten til at føre dansk Flag tilkommer ikke alene Skibe, der høre hjemme i Kongeriget, men ogsaa Skibe, der høre hjemme paa Island, i Grønland og i Vestindien — de kende ikke andet end dansk Flag. Derimod vilde de andre Bestemmelser vistnok kun kunne gælde om Skibe, der høre hjemme i Kongeriget. Det gælder jo for det første om alle de Bestemmelser, som forudsætte og hænge sammen med et Skibsregisters Eksistens, idet nemlig det Lovforslag, som er forelagt det høje Ting om Skibsregistre, kun er beregnet paa, at saadanne skulle holdes i Kongeriget. Hvad Island angaar, da staar det heller ikke i dansk Lovgivningsmagts Myndighed at give Bestemmelser i den Retning, efter som Island har en færegen Lovgivningsmagt for sine egne særlige Anliggender, hvorunder saadanne Emner som dette ville falde. For Vestindiens Vedkommende kunde ganske vist den danske Lovgivningsmagt gøre det, men det vilde dog stride mod de sædvanlige Former, om dette skete, uden at Sagen først blev behandlet gennem Koloniraadet o. s. v. Altsaa, alle de Bestemmelser i Loven, som hænge sammen med Eksistensen af et Skibsregister og forudsætte dette, maa nødvendigvis indskrænkes til Skibe, som ere hjemme hørende i Kongeriget. Jeg har derfor ikke

noget at erindre imod de herhen hørende Endringsforslag, Forslaget under Nr. 1, og heller ikke imod Forslaget under Nr. 13, hvor jo den almindelige Fortolkningsregel, den almindelige Regel om, hvad der skal forstaaes ved Indland, indenlandst og Danmark i Mod sætning til Udland, Udlandst, udenlandst, udenrigst, fremmed og lignende, gives. De Endringer, der staa i Forbindelse med dette Forslag om en ny § 313, følge ligefrem, i det mindste naturlig, om just ikke med logisk Nødvendighed, af Hovedændringen, som foreslaas i § 313.

De andre Endringer ere jo for største Delen af en ringe Betydning. Endringsforslag under Nr. 2 har jeg ikke noget imod; det forekommer mig, at det alligevel ikke godt kunde forstaaes anderledes, end at der maa være tænkt paa Auktionsretten paa Nederiets Hjemsted, idet det vilde være højst besynderligt i denne Lov at give Bestemmelser om udenlandst Auktionsret, saa meget mere, som der vistnok overhovedet, naar undtages Norge, ikke findes noget, der kan kaldes Auktionsret andre Steder i Udlandet, idet der ikke findes judicielle Autoriteter til at foretage frivillige Auktioner, som der vilde være Tale om at afstøbe Kændelser eller deslige om den Slags Spørgsmaal.

Endringsforslaget under Nr. 3 tiltræder jeg ganske efter den ærede Ordførers Begrundelse og ligeledes Endringsforslaget under Numer 4. — Med Hensyn til Endringsforslaget under Numer 5 forekommer det mig ogsaa klart, at „Opholdsrum“ er et bedre Udtryk end „Opholdssted“, og jeg har ligeledes heller ikke noget imod Endringsforslag Nr. 6. — Endringsforslag Nr. 7 tror jeg heller ikke, der kan gøres nogen Indvending imod. Ganske vist vil det jo medføre en lille Forskel i Teksten i Forhold til de andre to Landes Love; men det er noget, jeg anser for i Grunden at være uden al praktisk Betydning. Thi jeg erkender, at et saa stærkt Udtryk som Mis-handling forekommer mig at være en temmelig meningsløs Betegnelse. Var der brugt et andet Udtryk, som f. Eks. utilbørlig Behandling o. desl., kunde jeg bedre forstaa, om man kunde skelne mellem grovere og mindre grov, utilbørlig Behandling. Jeg tror, at det praktisk ikke vil medføre nogen som helst Uanskelighed og næppe en Gang føre til, at denne Paragraf vil blive i Praktiks fortolket og anvendt anderledes i Danmark end i de to andre Lande, som Loven gælder for eller forhaabentlig kommer til at gælde for — i Sverige er den jo vedtagen, men i Norge endnu ikke.